

νῦν Ἀλμυρῷ πλεῖστα ἀρχαῖα μάρμαρα ὄρθιογωνίου σχήματος, λευκοῦ ἢ μέλανος χρώματος διασωθέντα πρότερον εἰς τὰ ὅθιμανικὰ τεμένη καὶ πολυάνδρια, ἔγενοντο νῦν λεία διαφόρων καὶ ἐπαθον ὅτι ὑπὸ ξένων δὲν ἐπαθον, ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Πειρικλέους καὶ τοῦ Φειδίου συνετρίβησαν εἰς μυρία τεμάχια καὶ ἔχροσίμευσαν εἰς ἀθλίας ἴδιωτικὰς οἰκοδομάς! Μονολιθοὶ κιόνων, κιονόκρανα δωρικοῦ, ιωνικοῦ ἢ κορινθιακοῦ ρύθμοῦ, σπόνδυλοι ράχεδωτῶν κιόνων, ἐπιτύμβιοι ἐλληνικαὶ τινες ἐπιγραφαί, παρατηρηθεῖσαι ὑφῆμῶν εἰς τὰ ὅθιμανικὰ πολυάνδρια, ἔξηφανίσθησαν νῦν! λαμπρότατοι κίονες ἐκ λευκοῦ μαρμάρου οὐχὶ πρὸ πολλῶν μηνῶν συντριβέντες ἐτέθησαν ὡς παραστάδες ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ Ἅγ. Νικολάου, ἀποβαλοῦσαι διὰ τῆς σμήλης τοῦ κτίστου ὅλως τὸ ἀρχικὸν αὐτῶν κάλλος! Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν ἐπελθοῦσαν ἀσύγγνωστον ταύτην σύλλησιν τῶν ἀρχαίων μνημείων ἐν διαστήματι δέκα καὶ τριῶν ἐλληνικῶν ἐτῶν δύναται τις νὰ ἔδῃ καὶ σήμερον ἔτι ἐν ταῖς αὐλαῖς ἴδιωτικῶν οἰκιῶν οὐκ ὀλίγα ἀρχαῖα μάρμαρα, κιόνας, κιονόκρανα, βάσεις κιόνων ἢ ἀγαλμάτων μετ' ἐπιγραφῶν. Μυριάκις παρέστησα τῷ δημάρχῳ Ἀλμυροῦ ὅπως τῇ φροντίδι αὐτοῦ περισυλλεχθῶσι τάρχαια ταῦτα λείψανα καὶ τεθῶσιν ἐν τῷ προσυλίῳ τοῦ Δημοτ. Σχολείου πρός τε διάσωσιν ἀπὸ βεβαίας καταστροφῆς, πρός τε ἐπίδειξιν τοῖς ξένοις καὶ πρός μελέτην τῆς ἴστορίας τῆς πατρίδος του, ἀλλ' ἢ ἐμὴ φωνὴ ἢν φωνὴ βιώντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἀλλὰ τι λέγω; Μήτοι ὁ Βώλος, ἢ κατ' ἔξοχὴν πλουσιωτέρα, ἐμπορικωτέρα καὶ εὑρωπαϊκὴ αὕτη πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπεδείξατο ἐλάχιστον ἐνδιαφέρον περὶ τῆς διασώσεως τῶν ἐν αὐτῇ ἀρχαιοτήτων; Μή δὲν εὑρον πωληθέντα ἴδιωτη τινὶ ἀρχαῖα λευκότατα μάρμαρα, κιόνας, βάσεις κιόνων καὶ ἀγαλμάτων ἐνεπιγράφους, ἐπισκεφθεῖσι αὐτὰ μετὰ τοῦ κ. Ζωσιμᾶ ἐσφιγμενίου; Τονίζω ἐνταῦθη τὴν ἀδράνειαν τῶν ἀρχῶν, τὴν ἀφροντισίαν τῶν λογίων, τὴν ὄλιγωρίαν τῶν ἀρχαιολόγων. "Οταν δὲ Βώλος οὔτως ἀσεβῆ πρὸς τὴν ἀρχαιότητα, δταν ἡ Λάρισσα ἀμελῆ τῶν ἀρχαιοτήτων, δταν τὰ Τρίκκαλα καταστρέφωσι τὰς ἀρχαιότητας, τί πρέπει νὰ περιμένη τις ἀπὸ τὸν Ἀλμυρόν, ἔνθα οἱ ἀνθρώποις οὐδὲλως ἢ ὀλίγον ἀψάμενοι παιδεῖσας καταγίνονται εἰς τὰ συνήθη αὐτῶν ἔργα ἢ εἰς τὴν λαχοφθόρον πολιτικὴν οἱ διπλωμάτες τοῦ Κομπάζοντες ἐπὶ σοφίᾳ καὶ πλούτῳ; Μεγίστην χαράν ἥσθιάνθησεν ἰδόντες τὸν Ἀστυνόμον Ἀλμυροῦ κ Γεωργίου Κυριαζῆν, ὑπολοχαγὸν τοῦ πεζικοῦ, καταγινόμενον εἰς τὴν περισυλλογὴν τῶν διαφόρων σφιζομένων ἀρχαιοτήτων τῇ ἐμῇ διποδείξει. Τὸ παράδειγμα αὐτοῦ εὐχόμεθα νὰ μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι.

1. — Ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ τοῦ ἀγίου Νικολάου ἀναγινώσκεται ἡ ἔξτης ἐπιγραφή:

† Η ΗΔΡΥΣΙΑ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΣΕΝ ΑΓΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΝΙ
ΚΟΛΑΟΥ ΑΡΧΙΗΡΑΤΕΒΟΥΤΟΣ ΘΕ
ΟΦΙΛΛΕΣ ΑΤΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΙΡΗ

**Ο ΗΕΡΟΘΕΟΣ ΚΕ ΕΞΟΔΟΝ ΤΟΝ ΦΙΛΟ
ΧΡΗΣ ΩΚΕ ΔΙΔ ΧΙΡΔΟ
ΤΣ ΜΔΓ ΟΡΟΔΗΜΟ ΖΟΠΔΝΙ
ΟΤΙΚΕ ΕΠΙΤΡΟΠΕΥΟΝΤΟΣ
ΚΟΛΛΙΓΟΝ ΚΕ ΚΕ ΡΑΤΞΙΔΟΝ
ΕΤΟΣ 1802 ΔΙΚΕΜ.**

30

« † [Η παρούσα ἡ ἐκκλησία] τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἥμῶν Νικολάου, ἀρχιερατεύοντος τοῦ Θεοφίλεστάτου ἐπισκόπου κυρίου Ἱεροθέου, καὶ ἐξόδων τῶν φιλοχρήστων καὶ διὰ χειρὸς τοῦ Μητροδήμου Ζοπανί] ωτή καὶ ἐπιτροπεύοντων] κολλίγων (γεωργῶν) καὶ κερατζήδων ἀγωγέων)] ἔτος 1802. Δεκεμ(βρίου) 30».

'Ἐκ ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς μανθάνομεν ἔνα ἐπίσκοπον τοῦ Ἀλμυροῦ, τὸν Ἱερόθεον. Περὶ τῶν ἐπισκόπων Ἀλμυροῦ ἔς ἄλλοτε, ὅπόταν συμπληρώσωμεν τὰς ἴστορικὰς ἥμῶν μελέτας.

N. I. ΓΙΑΝΝΟΗΟΥΛΟΣ.

ΠΑΡΑ ΤΟ ΚΥΜΑ.

A'.

Ροχθοῦν ὑπὸ τὰ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ωχρόφυλλα τοῦ φθινοπώρου δένδρων ὃν ἢ ἄψαυστος σκιὰ ἐλαφρῶς ἐπ' αὐτοῦ ἐφκπλοῦται, κλαῖον τοῦ ἀποπτάντος θέρους τὰ ὄλονέν μαραίνουμενα κάλλη, ἡχηρούς πλὴν εὐμάλπους γέρους τὸ καλλίστονον κῦμα λαλεῖ. Ἐγγὺς οἱ νεφελόστεποις ἀκταῖοι βράχοι, γαῖαιροι κολασσοί, ὃν τοὺς πύδας δουλικῶς τὰ ὑδρόβια φύκη φιλοῦσιν, ἀπ' αἰώνων ἀφωνοὶ μάρτυρες τῶν σάλων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἀγριωτέρων ἔτι σάλων τοῦ τῆς ωχρᾶς ἀνθρωπότητος βίου, τηροῦσιν, ἀνταίνοντες τὴν ὑψημέτωπον κορυφὴν πρὸς τὰ ὑψη, τὴν μυστηριώδη καὶ αἰωνίχη αὐτῶν σιωπήν.

Κρατοῦσα, ἀντὶ ἐχριῶν ἀνθέων, κλάδον οὐ αἱ δροσί-ψυχοι τοῦ φθινοπώρου πνοαι εἶχον χρυσώσει τὰ φύλλα, ἢ Κορυδαλλίς, ἢ νεαρά παρθένος, ἐπλάνα τὸ βῆμα μακρὸν τῆς κισσοστεφοῦς αὐτῆς στέγης, παρὰ τὸ γλαυκὸν βασίλειον τοῦ λευκόφρυος Ποσειδώνος, ὅπερ ἀσθενῶς ἐπηργύρου, παρεκπίπτουσα ἀπὸ ροδοφαίων συννέφων ἢ πρώτη τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου ἀκτίς.

Μακρὰν ἐπὶ χλωρόδους τῆς γῆς γλωσσίδος, ἔξεχούσης εὐθὺ πρὸς τὸ κῦμα, ἐφ' ἣς ἐπλεκον αἱ θαλασσούσιοι ἀλκυόνες, λευκόπτεροι ποντοβάτιδες νύμφαι, τὴν ὄστρακίνην αὐτῶν καλιέν, διέκρινεν ἀτημελῶς καθημένην τὴν μορφὴν σιωπῶντος ἡλίου.

Ἐπὶ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον, προσῆλου ἀτενὲς ἐπὶ τοῦ κύματος βλέμμα, θὰ ἔφαίνετο δὲ ἐν σκυθρωπῇ αὐτοῦ στάσαι, μαρμάρινον ἄγαλμα μελαγχολίας, ἀν μὴ ἡ μελανόφροις αὐτοῦ στολή, ἡ ἡκιστα καλλιτεχνικὴ καὶ ἄγαλματωδῆς, προῦδιδεν αὐτὸν ἀμέσως ὡς ἀστὸν τοῦ αἰῶνος πολύφροντιν

Προέβη πρὸς αὐτὸν. Τίς οἰδε εἶπε προχωροῦσα τίς ἀδυσώπητος θλίψις αὐλακωδεῖς ἐγγράφει ρυτίδαις ἐπὶ μετώπου τοῦ τάλαινος τούτου; ὕστερος ὁ βαθυκύμων πόντος κατέπιε ποτε τὰ προσφύλη αὐτῷ ὅντα, ἀδυσσπειλαγγηνον βάραθρον δίνης ἀνοίξας, ὑπὸ τοῦ ὅποιου κατεπόθη πᾶσα ἐλπὶς καὶ εὐδαιμονία αὐτοῦ.

Χαῖρε, τῷ εἶπεν, ὡς ξένε σύγγνωθι, ἀν μαντεύσασα βαθείας μερίμνας ἐπὶ τῆς μορφῆς σου μακρόθεν, ἥλθον ὅπως διερευνήσω τὰ κατὰ σέ εἰκῇ φερόμενος διηνεκῶς ἐπὶ τῆς εὔρειας θαλάσσης, εἰπέ μοι τί ὁ βαθὺς ὄφθαλμός σου ζητεῖ;

— Φεῦ! εἰμὶ δυστυχής· μετὰ τῆς στονάδους σιγῆς τῆς ἀχανοῦς ὑγρᾶς ἐρήμου, ἐφ' ἣς οὐδεμίᾳ οἰκεῖ κακοποιὸς ἀνθρωπίνη ὄντότης, συναδελφοῦται θλιβερῶς ἡ ἐρήμως πενθοῦσα καρδία μου!

— Σὲ ἡδίκησε λοιπὸν δεινῶς ἡ ἀνθρωπότης, τάλαιν!

— Ερρέτω σύμπασα! μέσω αὐτῆς εἰμὶ μόνος ἐν τῷ κόσμῳ ὡς δύσμοιρον σύντριμμα ναυαγῆσαντος πλοίου ἐν τῇ καρδίᾳ ἀπεράντου ὠκεανοῦ.

— Τόσῳ λοιπὸν εἶναι μεγάλη ἡ ὁδύνη σου!

— Φεῦ, ναί! οἴονει εἰς ἔκστασιν θλίψεως περιπίπτων εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς.

Τίς ν' ἀριθμήσῃ δύναται τὰς φάμους τῆς θαλάσσης καὶ τὰτρα, τὰ μαρμάροντα εἰς τὰς γλαυκὰς ἔκτασεις; τίς ν' ἀριθμήσῃ δύναται τοὺς λαμπεροὺς σπινθίρας, δους ραντίζει ἡ Αὔγη ἀπὸ κρινώδεις κείτρας, παρθένος μὲν εὐμειδῆ μορφήν, ἀγγέλων καὶ Χερίτων, γρυπούχομος, φωτόπλαστος, χρυσονεφελοχόιτων; Τίς νὰ μετρήσῃ δύναται τὰ ἄνθη τὰ μυρία, δσα τοῦ ἔαρος κοσμοῦ τὰ γλαυφυὰ πεδία; τίς δσα δρόσους μάργαρα ἡ ἀνοίξις τοῖς γύνει, καὶ δσα ἐντόμων ἐπ' αὐτὰ κρυσταλλοῦσι φαήνη; τίς δὲ τὸν πλούτον τὸν ἀθρὸν πλοκάμων καλλιτοίχων τῶν θεσπεσίων τῆς Λητοῦς ἔθεναδῶν βοστρύχων; Τίς νὰ μετρήσῃ δύναται τὰ δάκρυα τῆς κρήνης, καὶ τίς τὰ φύλλα τῆς δρυὸς τῆς στιβαρῆς ἔκεινης, ἥτις μεσόγαιοις γλωρὸν λοφίσκον στεφανόντει καὶ φθάνουν εἰς τὴν πάραλον οἱ θαλαροὶ τῆς κλώνων; Τίς τὰς ἡμέρας δύναται τοῦ βράχου ν' ἀριθμήσῃ, δέτις εἰς ταύτην τὴν ἀκτὴν μαρμάρινον ἔχει ζήσει καθὼς οἱ λευκοπάγωνες εὑρυθενεῖς Κέρονδαι, καὶ ὡς τὰ κύματα αὐτὰ πρὸ τῶν ποδῶν του εἶδε διηνεκῶς νὰ ἔρχωνται, νὰ σύνωσιν αἰῶνες, καὶ ἀνθρωπίνων γενεῶν νὰ φύνουν λεγεῶνες; Τίς ν' ἀριθμήσῃ δύναται τὰ κύματα τοῦ πόντου, ἔρχομενα, θραυσμένα μετὰ λαθραίου βρόντου, καὶ τίς τοὺς ὑποκάρφους των καὶ ἀσύργητους στόνους; ὕδυλλασθντας θλιβερῶς μυστηριώδεις πόνους;

τίς ν' ἀριθμήσῃ δύναται καὶ τὴν πληθὺν τῶν στόνων, δους, ίτεας ζοφερὸν στεφανουμένην κλῶνον, ὥχρε καὶ μελανόπεπλος μὲ σιμωγὰς μυχίας ἐκβάλλει ἡ βαθύπονος μαρτὶρη τῆς δυστυχίας!

Οίκτος βαθὺς κατέλαβε τὴν τρυφερὸν τῆς καλλικόμου παρθένου καρδίαν, ἐρεισθεῖσκ δ' ἐπὶ σύμπαρθνου φιλόρρας, εἶπε:

— Μὴ ὀπίσω τῶν ζοφερῶν νεφελῶν τῆς θυέλλης δέν κρύπτεται λανθάνων τῆς εύδίας ὁ ἥλιος; θνητέ, ὅταν ἡ Τύχη, ἡ ἀνηλεῖς τροχοβάτης θεά, τὸν βίον σου κατατρύχῃ, ἀτένιστον τοὺς ἀθέρας! ἐκεὶ ἀνὰ μέσον τῶν μαρμάρων τῆς συμφορᾶς σου νεφῶν σοὶ διαγελᾷς ἡ Ἐλπίς, ἀλλη ἀστη θεότης ἀγγελόμορφος, χρυσοπτέρευς, ἀθιοστεφής! καὶ δι' ἀργυρᾶς χειρὸς διανοίγουσα τὰς πυκνάς των σωρείας, σοὶ ἐπιφίπτει οὐρανόβροσα ρύδα, ἀτινα, ὡς τὸ βαλσαμῶδες φυτόν, ὅπερ ἀπὸ τῆς γοντείας τῆς πλάνου Κίρκης ἀπῆλλαξε τὸν πολυπλαγῆ Ὀδυσσέα, θεραπεύουσι τὰς βαθείας ὁδύγας σου!

Καὶ ἐγὼ ποτ' ἥμην δυστυχής εἰς τὸν ἀγρὸν μου βίον καὶ ἔχυνον Ἀχέροντας καὶ Κωκυτοὺς δακρύων μελαγχολίαν μὲν ἔφερε τῆς φύσεως ἡ θέα δόδύνην μόνην εὔρισκον ἐν τῷ σκηνῇ τοῦ κάσμου, καί, « οἴμοι! — μόνην ἔλεγον, — τὸν βίον ἔτι νέα, αἰῶνας ὅμως θλίψεως ἐγκλείσουσα ἐντός μου,

ὡς τὸ νεκράνθεμον ὥχρε καὶ τεθλιμμένη κλίνω, καὶ ἀντὶ δρόσου τῆς αὐγῆς, δακρύων δρόσον πίνω· καὶ ἀμυκροῦτ' ἡ ἥλιος μου, καὶ εἰς τὰ ὥχρά μου γείλη ἐκπνέει τὸ μειδίαμα εὐθὺς ὡς ἀνατείλῃ! . . . Κ' ἐνῷ ἐβάδιζον ὥχρε εν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, ζένη ὡς φάσμα νεκρικὸν εἰς συμποσίου τόπον,

Ἐλπίς, σὲ εἶδον! ἐλαμψες ὡς εἰς τὰ σκότος ἡ Φοίβη. σὲ εἶδε καὶ ἐμειδίκεσεν ἡ ἀσθενής μου ἥλιον! ἦτο γλυκεῖα καὶ φαιδρὸν ἡ εὐειδῆς μορφὴ σου ὡς ρόδον ἔπειρος χρυσοῦ, ὡς κρίνων Παραδεῖσου. ὡς δάστρον ὅπερ θεωρῶν γαληνῆς ὁ πόντος· ὡσεὶ ἀγγέλου ἴνδαλυκα εἰς ὄνειρα τρυφῶντος!

— « Πρὸς τὶ δακρύεις; ἡ φωνὴ μοὶ εἶπεν ἡ γρυσῆ σου· » ἔγει ἀκόμη τὸν εὐάνθην εὐάνθη ἡ ζωή σου· ἔτ' ἡ εὐδία χαροπὴ γελᾷ εἰς οὐρανούς, ἔγει ἀκόμη ἡ αὐγὴ πληθὺν εὐθόμων κρίνων, δροσώδεις αὔρας δὲ λειμῶν καὶ λαμπρῶν ἀκτίνων ὁ ἥλιος κροινούς.

» Μειδίαμα τὰ γείλη σου τὰ τρέμοντα ἃς στέψῃ τὰ ἄνθη τῆς ἀμέριμνος ἡ ἥλιος σου ἃς δρέψῃ· καὶ ἥδη σκότος θλίψεως τὸν βίον σου θόλοι, τοὺς Πλάστους ἡ πανάγαθος καὶ εὐεργῆς ασφία σύνοιδε κρίματα πολλά· ἀκτὶς ἐκείνης μία καὶ εἰς τὴν νύκτα σου γενῆ γρυσῆ ἀνατολή! »

... Ἐλύθη εἰς τὸ ὅμηκ μου διὰ μιᾶς ἡ λύπη! ὥστει καπνὸν ἀτμόσεντα τὴν εἶδον νὰ ἐκλίπη

τὸν οὐρανὸν ἡτένισα ! μὲν αἰγλῆν χρυσαυγῆ
αὐτὸς μοὶ ἐμεῖδίσας· κι' ὁ βίος ἥδη ὅλος
εἰς τὸ φεμβῶδες ὅμικα μου ἐφάνη φωτοβόλος
ώς ἔσπειρες αὐγῆ.

Χαῖρε φωτόμορφος Ἐλπίς ! θεὰ τοῦ Παραδείσου
εἶναι βαθὺ καὶ ιερὸν τὸ ὅμικα τὸ γλυκύν σου
ώς ἡ Αἰωνιότης, ήν, μ' ἀγγέλων λαλιὰν
εἰς τοὺς θυητοὺς ὑπόσχεσαι προσκαθημέν' εἰς μνῆμα.
Ως κ' εἰς τὰ μαῦρα σκότη του φωτός σύ χύνεις κόμικ
καὶ ἀνθη ὑπὸ τὴν ὥγραν τῶν ἵτεῶν σκιάν !

Πικρόχολον μειδίαμα δεέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ σιγῶν-
τος ἀκροατοῦ.

— Ἡ ἐλπίς, ἀνέκραξεν, ἡ χρυσοπτέρευς θεά ! ψευδές ἀποκύημα τῆς παραφόρως ἐπὶ τῶν χρυσῶν νεφελῶν τοῦ ἰδεῶδους αὐτῆς ἱλιγγιώσης ποιητικῆς φαντασίας ! ἡ εὔδαιμονία ! μωρὸν βασικάλημα ἐπὶ ὑπονομῷ ἀγομένων νηπίων, φροῦρον ὄνταρ ἀπολύτως ἀπραγματοποίητον ἐσφεί ; ἡ εὔδαιμονία ! καὶ εἰς τί λοιπὸν αὕτη συνσταται ; ποιὸν λοιπὸν εἶναι τὸ σῶμα τῆς ἀπατηλῆς ταύτης σκιᾶς, ήτις, ὡς η ἀερόμορφος Ἀντίόπη ἀπὸ τῶν ἀγαλῶν τοῦ τὰ πλουτῶνει ἄντρα περιτρέχοντος Ὁδυσσέως, ἐκφεύγει ἀπὸ τῶν χειρῶν ἡμῶν, καθ' ἣν στιγμὴν βασικαλώμεθα οἱ νηπίοι οἵτι ἐδράξαμεν τὰς πτυχάς τοῦ ὄμιχλοιεδίους αὐτῆς πέπλου ; μὴ ὁ ἀπλετος πλουτισμός ; οὐχί, ἀν οὗτος ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐπιμόχθως ἐπιτευχθεὶς ἐν μιχ μόνη στιγμῇ ἐκμηδενίζεται. ἡ ἀπαστράπτουσα δύσα τοῦ μεγαλείου ; οὐχί, διότι τὸν καθήμενον πομπωδῶς ἐπὶ τοῦ ἀδαμαντολαμπιοῦς αὐτοῦ θώρου μυρίας ποτίζει πικρίας, αἵτινες καίπερ μετὰ μέλιτος μεμιγμέναι, δὲν εἶναι ὅμως ἡττον φαρμακώδεις καὶ ἀλγειναί· ἡ ἡβη καὶ αἱ ἡδεῖαι αὐτῆς ἀπολαύσεις ; ἀλλὰ μὴ καὶ αὗται δὲν λήγουσιν εἰς ψυχρὸν καὶ βαρύν γῆρας ; Ἡ ψυχὴ μου ἐκκρώθη, ἐνεκρώθη ἡ καρδία μου ! ἀδύνατει νὰ βιώσῃ ἄνευ ἴσχυροῦ τίνος ἔρωτος ὁ διθρωπός ἐπὶ γῆς, ἐγὼ δὲ οὐδὲν δύναμαι, φεῦ ! ἐπ' αὐτῆς ν' ἀγαπήσω μὴ δύναμαι νὰ συμπαθήσω πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην μυρμηκιάν ; . . . Ἡ ἀνθρωπίνη μυμηκιά ! ἐπανέλαβε σαρδώνιον καγχαζῶν, χαιρέκακον στῖφος κακούργων πανομοιότυπον ἀγριότητα τῆς ψυχῆς. Σκέρωνες καὶ Περιφήται, Σίνωνες καὶ Προκροῦσται ἀκωλύτως ἀλληλοκτονοῦντες ὑπὸ νόμους, οὓς δημιουργοῦσιν αὐτοί, Ἐφιλται καὶ Ίουδαι ἀλληλοπροδιδύενοι δι' ἀσπασμῶν καὶ χρυσίου, σμήνη δαιμόνων, τοὺς στυγεροὺς δόφεις τῶν ὑγρῶν τοῦ Ταρτάρου βαρδίθρων κατ' ἀλλήλων λαθραίως ἀπολύνοντα !

— Οὐχί, οὐχί ! ἐν μόνη τῇ ἀγάπῃ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καθ' ὧν θεοστυγές τρέφεις μῖσος, ἐν μόνῃ τῇ γλυκείᾳ τῆς ψυχῆς λύπη, ήτις φιλανθρωπία καλεῖται, εὐρίσκεις παραρκμοθίαν, γαλήνην, χαρὸν ἀληθῆ ! . . . οὐχί, δὲν μετουσιωθῆσαν εἰς δαίμονας ἀνεξαιρέτως καὶ ὀλοτελῶς τοῦ ὑπεραγάθου Θεοῦ τὰ τέκνα ! πρὸς τί τοσαύτη κατ' αὐτῶν ἀπέχθεια;

— Τοῦ Θεοῦ ! ἀλλη αὕτη μωρία ! μὴ δύναμαι νὰ πεισθῶ ἀπολύτως περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ ; μοὶ ἐπεφάνη ποτὲ μέχρι τοῦδε ; ἄφον, ἀν ὑπάρχῃ Θεός ἀγαθός, πῶς ἐπιτρέπει ὑπερφίαλον κακούργιαν εἰς τὴν δαιμονιῶσαν ἀνθρωπότητα ;

— Καὶ πῶς ἀμβλυωπεῖς πρὸς τὸ διηνεκὲς θαῦμα τῆς μακραίων μυριούσιμου δημιουργίας, πῶς βύεις τὰ ὅτα πρὸς τὴν βροντόποχον τῆς Ἰστορίας φωνήν, ἡτις ἐν τῇ ἔξελιξει τοῦ βίου τῶν ἔθνων τὴν ὑπαρξίαν Αὐτοῦ στεντορείως διατρανοῖ καὶ κηρύττει ; τίς δ' ἀφ' ἑτέρου σὲ βεβαιοῖς ὅτι στέργει τὸ κακόν ὁ Θεός ὁ ἀξίως τὰς πράξεις ἑκάστου ἀμείθων ἐν οὐρανῷ ; ἀλλὰ μὴ ἥθελες ὅπως ὁ ὑψίθρονος ὑπεράντα, κατερχόμενος καθ' ἑκάστην ἐπὶ γῆς, συλλαμβάνη καὶ δεσμεύῃ τὰς χεῖρας τοῦ διανοούμενου νὰ πράξῃ τὸ κακόν, φράσῃ δὲ τὸ στόμα τοῦ μέλλοντος νὰ λαλήσῃ φεύδη καὶ ἀδίκα ; ἥθελες λοιπὸν δούλον τὸ ἡθικὸν ὅν, καὶ ἀνεξαρτήτως ἔχοτο πράττον ; Αὐτὸ τοῦτο τὸ ὑπέρτατον τῆς ἡθικῆς ἐλευθερίας ἀγαθόν. τὴν κορωνίδα τῶν πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσιῶν Αὐτοῦ, τολμᾶς νὰ κρίνῃς ὡς αἰτίαν τῆς κακοδαιμονίας ἡμῶν ; Οὐδέν, λέγεις, ν' ἀγάπησης ἐπὶ γῆς, οὐδὲ νὰ ἐπίσης δύνασαι· ναὶ, διότι ἀποβαλὼν τὴν Πίστην, καὶ τὴν Ἀγάπην καὶ τὴν Ἐλπίδα, τάλαν, ἀπώλεσας ! . . . Ἀνάτεινον τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, διάνοιξον τὸ ὅμικα, καὶ θὰ ἴδης ἔκει τὸν "Ανακτα τοῦ παντὸς στέμμα φέροντα, οὐ ἔκαστος ἀδάμακας εἶναι ἥλιος λαμπρός, φερόμενον ἐπὶ θρόνου ἐκ ροδοχρύσων νεφῶν καὶ ἐπὶ λευκοκούάνων πτερύγων ἀνέμων, γλυκὺ δ' ἐπιπρίπτοντα βλέμμα πρὸς τὴν μυριάθρωπον γῆν ! ἀτένισον Αὐτὸν διὰ τῆς φαντασίας, καὶ ἐν ἐνθουσιώδει πρὸ αὐτοῦ ἐκστάσει, ἐράσθητι τοῦ ἀχανοῦς μεγαλείου Αὐτοῦ, τοῦ βλέμματός Του, ὅπερ εἶναι τὸ Ἀληθές, τοῦ στοργικοῦ μειδίαματός Του, ὅπερ εἶναι τὸ Ἀγαθόν, τοῦ ἀστραπηνοῦ κάλλους τῆς παραστάσεως Αὐτοῦ, ήτις εἶναι τὸ ἰδεῶδες Ὄφαιον ! Ἔὰν τῶν τριῶν τούτων ἡ ψυχὴ σου ἐρασθῇ, ἡ φαντασία ἔξαγνισθεῖσα ἐκ τῆς συνεχοῦς πρὸς τὸ ἀκήρατον φῶς ἀναβλέψεως, τὸν τύπον αὐτῶν θὰ σοὶ παριστᾷ διαρκῆς καὶ ἐπὶ τοῦ ταπεινοῦ τῆς ὑφηλίου δικρέδου, θὰ παύσῃ δὲ τότε οὐσα ἡ καρδία σου ἀνέραστος καὶ νεκρά, ἀγαπώσα ἥδη τὴν ἄψυχον φύσιν, ήτις ἐν τῇ καλλιλαμπεῖ αἰθρίᾳ τῆς ἡλιοστεφοῦς αὐγῆς καὶ τῆς ἀστροκοσμήτου νυκτὸς μετέχει τοῦ Καλοῦ, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην, ήτις μετέχει ἔτι τοῦ Ἀληθοῦς καὶ τοῦ Ἀγαθοῦ, ὡς πιστὸν τοῦ ὑπερτάτου ὄντος ἀπαύγασμα. Ρύθμισον τὸν βίον σου πρὸς τὸν ἔρωτα τοῦτον, καὶ ἔσει ἀληθῶς εὐδάμων ἐπὶ γῆς σοὶ ὄμνύω !

("Ακολούθετ").

ΚΟΡΝΗΑΙΑ Λ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΝΗΜΑΤΑΚΙΩΝ. — Ἰταλικὸς θίσσος μελοδραματίων. — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἐγένετο ή ἐναρξις τῇ ἐσπέρᾳ τῆς παρελθούσης τρίτης τῶν παραστάσεων τοῦ ἄρτι ἐξ Αιγύπτου ἀφικομένου ιταλικοῦ θιάσου μελοδραματίων, τοῦ διευθυνούμενου ὑπὸ τοῦ κ. Gonsalez. Τὸ μελοδραμάτιον, ὅπερ ὁ θιάσος οὗτος ἐξελέξατο διὰ τὴν ἐναρξίν τῶν παραστάσεων αὐτοῦ, ἦν η Nuova Besana τοῦ Cantiniotοι νέα ἐκδοσίς τῆς Besana, ἦν πρό τινος ἐξετέλε,